

знялись вітри —
глухі галопи крізь поля, засіяні мовчанням зерен.
ми відвернули голову від моря, повного тривожних
таємниць. і шкіра наросла чуйним листком берези —
прастарі божки пустили яструбів по душі ! голубів
необережних проковтнуло біле місто.

ніч. приворожені — в нас очі, наче срібні бджоли.
павучі — пальці. усміх — кинений срібняк.
чи час вже нам передавати сину необхідний
чарівний горіх, налитий магією досвіду
і щастя ? : наколи кохання наше — ще
таке дрібне,
нестигле.
а коні, коні — серед тьми чвалають.

Збірка « [Нічні перекази](#) ».